

Til stk. 1

Der foreslås i stk. 1 en tillægsfrist på 1 år i tilfælde, hvor der inden forældelsesfristens udløb af eller mod fordringshaveren er anlagt rets- eller voldgiftssag om grundlaget for fordringen. Efter gældende ret er det uafklaret, om en anerkendelsesdom vedrørende grundlaget for fordringen medfører »egentlig« afbrydelse, eller om dommen skal følges op af en sag om fordringen.

Den foreslåede bestemmelse omfatter anerkendelsesøgsmål, hvor påstanden ikke går på anerkendelse af fordringens eksistens og størrelse, men på anerkendelse af grundlaget for fordringen. Som eksempel kan nævnes et sagsanlæg med påstand om anerkendelse af, at der foreligger et erstatningsansvar, eller anerkendelse af, at en afskedigelse er ugyldig.

I disse tilfælde vil bestemmelsen indebære, at kreditor efter at have fået dom i anerkendelsesagen vil have (mindst) 1 år til at afbryde forældelsen for kravet om erstatning som følge af den ansvarspådragende handling, henholdsvis kravet om kompensation for den ugyldige afskedigelse. Hvis der er forhandlinger mellem parterne efter anerkendelsesdommen, vil der ske udskydelse af forældelsesfristens udløb i medfør af lovforslagets § 21, stk. 5.

Bestemmelsen gælder, uanset om anerkendelsesøgsmålet er anlagt af fordringshaveren eller af skyldneren (dvs. som et »negativt« anerkendelsesøgsmål), jf. ordene »af eller mod fordringshaveren«.

Tillægsfristen regnes fra sagens endelige afgørelse. I tilfælde, hvor afgørelsen ankes inden for de almindelige frister herfor, vil fristen skulle regnes fra datoen for ankeinstansens afgørelse. Hvis fordringshaveren inden for de frister, der gælder herfor, ansøger om og meddeles oprejsningsbevilling, anketilladelse eller tredjeinstansbevilling efter retsplejelovens § 368, stk. 1 og 2, § 371 og § 372, stk. 1 og 2, vil fristen på samme måde skulle regnes fra datoen for den senere afgørelse. En tilladelse til ekstraordinær anke/genoptagelse efter retsplejelovens § 399 vil derimod som udgangspunkt ikke medføre, at det oprindelige sagsanlæg bevarer sin fristafbrydende virkning.

Bestemmelsen i stk. 1 vil kunne kombineres med reglerne i § 20, stk. 1 og 2. Har fordringshaveren anlagt sag om grundlaget for fordringen, men fører sagsanlægget ikke til realitetsafgørelse, fordi sagen afvises, forudsættes det således, at reglerne i § 20, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse. Dette indebærer, at forældelse i et sådant tilfælde tidligst indtræder 1 år efter, at fordringshaveren har fået meddelelse om, at sagen er afsluttet, medmindre det beror på fordringshaverens egne forhold, at sagen er blevet afvist.

På samme måde som § 16, stk. 1, vil bestemmelsen som udgangspunkt også omfatte tilfælde, hvor sagen anlægges i udlandet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til stk. 2

Af lovforslagets § 16, stk. 1, følger, at indbringelse for en administrativ myndighed i tilfælde, hvor afgørelsen fastslår kravets eksistens og størrelse og bliver bindende for parterne, fordi den ikke er indbragt for en anden administrativ myndighed eller for domstolene inden for en fastsat frist, afbryder forældelsen, uden at der kræves yderligere betingelser herfor.

For så vidt angår andre tilfælde, dvs. hvor afgørelsen ikke er bindende for parterne – f.eks. fordi der ikke gælder nogen frist for indbringelse af afgørelsen for domstolene – eller hvor afgørelsen ikke fastslår kravets eksistens og størrelse, foreslås i 1. pkt. at indbringelsen for den administrative myndighed skal have foreløbig afbrydelsesvirkning, således at indbringelsen skal følges op inden 1 år efter afgørelsen, medmindre den almindelige frist først udløber på et senere tidspunkt.

Udtrykket »administrativ myndighed« skal forstås i overensstemmelse med den almindelige forståelse af dette begreb. Omfattet er navnlig ministerier med tilhørende direktorater og styrelser, kommuner, regioner, statsforvaltninger og administrative råd og nævn. Som eksempel på det sidste kan nævnes Forbrugerklagenævnet. Udenlandske og internationale administrative myndigheder vil være omfattet, i det omfang disse er tillagt beføjelser til at træffe afgørelser vedrørende fordringer, som i øvrigt efter den internationale privatrets regler skal behandles efter danske forældelsesregler.

Bestemmelsen gælder, hvad enten der er tale om en sag mellem en privat og det offentlige eller om en sag mellem to private, jf. som eksempel herpå sager for Ophavsrettslicensnævnet efter ophavsretslovens § 47, § 48 og § 75 a, stk. 2, eller sager for huslejenævnet vedrørende lejefastsættelse.

Indbringelsen for den administrative myndighed medfører foreløbig afbrydelse af forældelsen for begge parter fordringer, dvs. uanset om sagen angår en fordring, der gøres gældende af klageren, eller en fordring, der er gjort gældende af den anden part, herunder det offentlige, jf. udtrykkeligt 2. pkt. I de tilfælde, hvor en skyldner indbringer en sag, vil indbringelsen for den administrative myndighed derfor også virke fristafbrydende for modpartens, herunder det offentlige, krav.